

[Arne Melchior].

det suspekt, som jeg tror hr. Jørgen Tved påstod jeg havde. Jeg er ganske overbevist om, at det er en fejlhøring. Jeg talte om spexafdelingen og ikke noget med suspekt. Jeg kunne ikke drømme om at bruge ord af den art om kolleger herinde, og jeg er vis på, at når det trykte referat kommer, så vil det både af det, der står, og også af sammenhængen, i hvilken det er sagt, fremgå, at jeg ikke har sagt som hørt. Men jeg beklager da, hvis mit organ er så utydeligt, at et par herrer har hørt noget forkert.

Der bliver sagt, at jeg er seriøs, men at jeg skulle gå over i underholdningsbranchen. Jeg syntes nu nok, at de herrer, der sagde noget om det, eller hr. Jørgen Tved, jo selv tillader sig lidt munterhed ind imellem. Jeg skal lade enhver afgøre, om det er morsomt nok eller ej, men der er nogle, der tror, at man for at blive taget seriøst absolut behøver at være kedelig, og dem hører jeg altså ikke til, selv om vitserne ikke altid er gode nok.

Så vil jeg gerne sige til hr. Preben Møller Hansen, at jeg ikke kan diskutere med på det lavmålsplan, som hr. Preben Møller Hansen her lagde, men at han skulle vide noget om, hvor sjældent jeg er her, hvor mange timer jeg er her, og hvor mange timer jeg arbejder med folketingssager, det tror jeg nok jeg vil frakende ham muligheden for. Og der er i hvert fald ikke andre end medlemmer af mit eget parti samt mine vælgere, der har noget som helst med den sag at gøre, og bestemt ikke hr. Preben Møller Hansen. Jeg giver mig heller af med at vurdere mængden af hans arbejde; bare kvaliteten stod i forhold til den mængde, han påstår at det er.

Til hr. Henning Rasmussen kan jeg sige, at den misforståelse, som han frygtede der måtte herske, hersker ikke. Jeg ved godt, hvem der har stillet hvilke ændringsforslag, og hvem der stemmer for hvad, og jeg er helt indforstået med påpegningen deraf. Som jeg udtrykte det før, holder CD sig uden bæven til aftalen, men det er helt klart, at vi så gerne vil søge andre muligheder for at fremme en sag, som jeg forstår hr. Henning Rasmussen og jeg er enige om fortjener at fremmes.

Behnke (FP):

Når vi i dag ved tredje behandling behandler ændringsforslagene til finansloven for 1988, mangler der jo egentlig en lang række æn-

dringsforslag. Der mangler de forslag, som kan ændre finansloven i en retning, så det kan blive en lov, der kommer til at gavne Danmark.

Allerede ved førstebehandlingen efterlyste jeg, at forhandlingerne om finansloven kunne resultere i ændringer, som kunne gøre finansloven bedre end det oprindelige forslag. Forhandlingerne har selvfølgelig også givet sig udslag i konkrete ændringsforslag, og blandt disse ændringer er der både gode og dårlige initiativer. Men det er desværre de ændringer, som trækker udviklingen i den forkerte retning, som er i overtal, og lige så vel som det ikke hjælper at tilsætte en enkelt sød mandel i en marcipanmasse af bitre mandler, så bliver denne finanslov desværre ikke til noget velsmagende marcipanbrød.

De ændringsforslag, som mangler, kunne selvfølgelig passende have været stillet af Fremskridtspartiet. Vi har en god baggrund, når det gælder om at stille ændringsforslag til finansloven, og vi har mange års erfaring i at finde seriøse besparelser på de offentlige budgetter, og det gør selvfølgelig Fremskridtspartiet til Folketingets mest seriøse samarbejdspartner, når det gælder offentlig tilbageholdenhed og initiativer i retning af at få Danmarks økonomi rettet op.

Vi havde derfor ventet, at regeringen ville modtage Fremskridtspartiets tilbud om finanslovforlig med åbne arme. Det seneste folketingsvalg resulterede jo i den situation, at 6 partier i Folketinget i dag udgør et ikkesocialistisk flertal. Intet havde vel været mere naturligt for en borgerlig regering end at benytte dette flertal til noget så vigtigt som landets finanslov for det kommende år.

Ret skal være ret. Vi blev da også inviteret til høflighedsvisit hos finansministeren, men som det efterfølgende intermezzo har vist, så var der alene tale om skinforhandlinger til brug for regeringens pressetjenester, når man skal bortforklare, at man igen valgte socialisterne som samarbejdspartnere.

Finansministerens udgangspunkt under samtalerne med os var, at finanslovens balance på 215 mia. kr. ikke kunne fraviges. Når Fremskridtspartiet havde og har ønske om at få folkepensionen forhøjet til et anstændigt niveau, så måtte der jo præsteres tilsvarende besparelser, et meget fair og rimeligt krav. Men hvad der derimod ikke var fair, var, at besparelser-